

Dobrý Ježíši,

**procházel jsi ulicemi
a nepřeslechl jsi volání slepého.**

Vrátil jsi mu zrak.

Bartimeus opět viděl slunce, lidi, svou cestu a tebe.

**Naplnil jsi světlem svět kolem něj
a naplnil jsi světlem i jeho srdce.**

Také nám jsi daroval světlo tohoto dne.

Děkujeme ti za něj a za všechno, co přinesl.

(Můžeme děkovat za konkrétní věci, lidi, situace.)

Také nás naplňuješ svým světlem.

Prosíme tě za vše, co je v nás temné,

s čím si nevíme rady, z čeho jsme smutní a co nás trápí.

(Můžeme prosit za konkrétní věci, lidi, situace.)

Bud' s námi a dej nám své světlo.

Dej nám nový den

a pomáhej nám dívat se na svět očima, které vidí.

Ježíš uzdravuje slepého
dopis rodičům

Milí rodiče,

děti dnes slyšely příběh o tom, jak Ježíš uzdravil slepého člověka. Mluvili jsme o bráně, u které slepý žebrák sedával. Byli jsme spolu s ním smutní z jeho nemoci a radovali jsme se spolu s ním z jeho uzdravení. Zkoušeli jsme, jaké to je vidět i jaké to je nevidět.

Zabývali jsme se něčím, co je tak všední a obyčejné, že si toho ani nevšimneme. Vždyť každé ráno, když se probudíme, otevřeme oči... a vidíme světlo. Ale kolik věcí, kolik barev, tvarů a tváří se dá za jeden jediný den uvidět! Kolik se dá uvidět krásného, prozářeného, temného, smutného, radostného, bolestného... Co jsme dnes viděli? Víme to ještě?

Mluvili jsme také o tom, že je krásné mít oči a vidět tolik věcí. Mluvili jsme o tom, co to znamená mít oči a vidět, ale také o tom, že můžeme mít oči a vidět nemusíme.

Náš pohled na svět bývá různý.

Před něčím bychom někdy nejraději zavřeli oči a řekli: „To se mě netýká.“ „Já to nechci vidět.“ Jindy se nemůžeme vynadávat na něco krásného, na někoho milého a šťastného, na dárek, na výhled do daleké krajiny.

Lidé se umí zvědavě dívat na neštěstí a katastrofy, ale umí také vidět, že druhý potřebuje pomoc. Lidé umí vidět jen to, co vidět chtějí, ale umí vidět i to, co téměř vidět není.

Slepý Bartimeus seděl u brány Jericha. Věděl, že svůj život prožívá jen omezeně, věděl, že ostatní lidé vidí a chtěl taky vidět.

Potkal Ježíše a zavolal na něj: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“

Bartimeus vyslovil své nejhlubší přání: „Pane, at' vidím.“

Často býváme v podobné situaci i my. Máme otevřené oči, a přesto nevidíme. Máme oči zaslepené obrazy skrytých přání a nereálných představ nebo utrápené starostmi.

Nejen tehdy Bartimeus, ale každý člověk také dnes potřebuje potkat někoho, kdo mu dokáže otevřít oči, aby se mohl kolem sebe podívat jasným pohledem, aby uviděl to podstatné a mohl žít svůj život v plnosti.

Co můžeme společně dělat?

Setmělo se a den končí. Bůh nám daroval tento den.

Sejdeme se večer u stolu, vypneme rádio a televizi, rozsvítíme svíci a zhasneme všechna ostatní světla.

Díváme se do světla svíce, jak se zvětšuje a s ním i světlo v místnosti.

Pozorujeme, jak stále zřetelněji vidíme obrysy věcí a tváře kolem sebe.

Zopakujeme si příběh o uzdravení slepého a přemýšlíme:

Co si asi Bartimeus nejvíce přál uvidět, když byl slepý?

Co nebo koho bychom si přáli uvidět a z nějakého důvodu to není možné.

Můžeme společně vzpomínat:

Co bylo dnes krásného k vidění? Co ještě teď září v našich vzpomínkách jako světlo této svíce? Co bylo světlé a radostné? (Můžeme si o tom chvíli vyprávět.)

Světlo svítí také v temnotě. Co jsme dnes viděli temného? Z čeho jsme měli strach nebo obavy? Potkalo nás něco špatného a trápí nás to? Nebo jsme někoho zarmoutili my?

Můžeme dětem vyprávět:

Jaké byly nejsvětlejší a jaké byly nejtemnější chvíle mého života?

Jaké světlé a jaké temné chvíle jsme prožili společně jako rodina?

Můžeme si také naplánovat společný výlet tam, kde je „něco zajímavého k vidění“.